

-IV-

Çankırı Caddesi'ne adım atmıştım. Gece, şehir üzerinde siyah bir örtü gibi yayılırken, caddenin kendine has ritmi hala son sürat devam ediyordu. Sokak lambalarının sarı ışığı, çevreye bir anlamda hüzünlü bir çerçeve çizerken, caddenin gürültüsü, bu hüzünlü sessizliği farklı bir şekle büründürüyordu.

Caddenin atardamarı gibi çarpan ritmi, farklı melodiler, coşkulu kahkahalar ve gece kulüplerinin sesleri ve neon ışıklı davetkar isimli tabelalarıyla şekilleniyordu. Bu melodik ve ritmik karmaşa, birçok farklı hayatın, hikâyenin ve duygunun karmaşık bir tablosu gibiydi. Aynı anda neşeli ve hüzünlü, özgür ve bağlı, tutkulu ve çekingen; her bir ses, bir kişinin yaşam öyküsünü, umudunu, arzusunu ve hayal kırıklığını ifade ediyordu.

Sokakta gezinen taksiciler, geceyi aydınlatan farlarının ışığı altında bir sonraki müşteriyi bekliyorlardı. Onların yüzlerinde, gece boyunca karşılaştıkları her türlü insan hikayesine tanıklık eden bir bilgelik vardı. Üçüncü sınıf otellerin kapıları, kim bilir kaç farklı insanın geçişine, kaç farklı hikâyeye ev sahipliği yapmıştı. Belki de hayatları boyunca ilk kez büyük bir şehirde olan Anadolu insanları, bu otellerde bir gece geçirmenin huzursuz ama bir o kadar da heyecan verici duygusunu yaşıyordu.

Caddenin bir köşesinde, belki de hayatın ağırlığını unutmak isteyen birkaç sarhoş, bir sonraki kadehi için toplandıkları mekânın önünde dikkatlice bekliyorlardı. Onların yüzlerinde, hayatın acımasızlığını anımsatan bir çaresizlik vardı.

Her köşe başında bir badi gard, gözleri her an tetikte, mekanların kapılarında duruyorlardı. Onların varlığı, gecenin hem tehlikeli hem de heyecan verici yanlarını anımsatıyordu.

Ankara'nın bu özel yüzü, gecenin hem çılğınca ritmini hem de acı tatlı hikayelerini barındırıyordu. Bu sokaklarda adım attıkça, içimde karmaşık duygularla doluyordum. Bu anları yaşayan herkesin hikayesi farklıydı, ama hepsi Ankara'nın ritmine ayak uyduruyordu.

Caddede ilerlerken Oskar Oteli'nin önünde olduğumu fark ettim. Hemen yanında Harem gece kulübünün -pavyon da denebilir- kapısı belirmişti. Aslında o ana kadar hiç düşünmediğim bir şekilde nedense Harem'in kapısından içeriye doğru adım attım. Beni buraya çeken neydi bilmiyordum. Ağır ve ürkek adımlarla ilerlerken, ışıkla yıkanan gizemli bir mağaranın içine giriyormuşçasına her adım atışımda daha da kayboluyordum. Gerçeklikle rüya arasındaki çizginin belirsizleştiği bu yer, geceye sarılmış birer hayalet gibi kayboluşun tehlikeli bir kuytusuna gibiydi.

Pavyonun içinde, gerçeklikle düş arasında gidip gelmenin büyüüne kapılmış gibiydim. Dans eden ışıklar, bedenimi sararken, melodiler kulaklarımda bir hipnotik ritim oluşturuyordu. İnsanlar, maskelerinin ardına gizlenmiş, kendi hikayelerini anlatan birer karakter gibi görünüyorlardı. Her bir bakış, sadece bir anlık bir geçiş noktasıydı, duyguların sessizce fısıldandığı bir dildi. İnsanlar, her bir adımda sanki

gerçeğin ortasına sızmış masal dünyasının yasak bir meyvesini tadar gibi oluyordu. Bu insanların arzuları, karanlıkta büyüyen bir bitkinin güzelliği kadar tehlikeli olabilirdi. Tutkunun dansı, umutla karanlığın birleştiği bir düğüm gibi hissettiriyordu.

Fakat buranın cazibesi, tehlikeli bir yolculuğun ta kendisiydi. Her bir adımda, gerçeklikle rüya arasındaki çizgi daha da bulanıklaşıyordu. Masumiyetin kaybolduğu bu dünya, zayıf ruhları yutabilirdi. Oradakiler sanki bir süreliğine kendimi unutmuş, gerçek dünyanın acımasız gerçeklerinden kaçmış gibi hissediyordu.

Hayatın yüklerinden kısa bir süreliğine kurtulmanın umuduyla dolu birer düş dünyalarıydı. İnsanlar, bu gizemli dünyada kaybolmak için kendilerini bırakıyor, duygusal denizin seline dalıyordu. Pavyonun yasak meyvesi olan bu deneyim, karanlıkta parlayan bir yıldız gibi çekici ve tehlikeli bir cazibeye sahipti. Ancak, bu büyülü dünyada kaybolmanın bir bedeli her zaman vardı. Bunun için de gerçeklikle rüya arasındaki çizgiyi belirlemek önemli bir dikkat gerektiriyordu.

Ve kadınlar...Pavyonun içindeki karanlık dünyada kaybolmuş birer yitik ruh gibiydiler. Onların gözlerinde yanan ateş, zamanla solgunlaşmış ve yerini kahkaha ardında saklanan bir hüzne bırakmıştı. Bedenlerinin zarif kıvrımları, sanki yaşadıkları acıları örtmek için birer perde gibiydi. Pavyonun loş ışıkları, bu kadınların derinliklerindeki umut kıvılcıklarını aydınlatırken, ruhlarındaki karanlık izlerin de belirginleşmesine neden oluyordu.

Konsomatris diye etiketleri vardı. Etiketleri uzaktan belli olacak şekilde üzerlerine özenle yerleştirilmişti. Sanki bu kadınların iç dünyaları, bir çizik almış müzik kutusunun hüzünlü melodileri gibiydi. Her birinin içinde bir zamanlar çalan neşeli notalar, şimdi kırık bir ahengin ifadesiyle yankılanıyor gibiydi. Gözlerinin derinliklerinde saklı kalan hayaller, zamanın geçişiyle birlikte solmuş ve parıltılarını yitirmişti. Kimi zaman dudaklarından dökülen tebessüm, gerçek bir gülümsemeye dönüşse de içlerindeki hüznün hiçbir zaman tamamen silinmiyordu. Sanki ruhları, sisli bir aynanın yansıttığı bulanık görüntülere benziyordu. Pavyonun ışıkları, onların gerçek kimliklerini gizlerken, maskelerinin ardında kendilerini kaybetmiş gibiydiler. Dış dünyaya yansıttıkları imajlar, iç dünyalarındaki karmaşıklığı ve çelişkileri örterken, ruhlarındaki derin yaraların izleri belirginleştiriyordu. Onlar, kendilerini aramak için sisli bir geçmişin ve belirsiz bir geleceğin içinde yol almaya çalışan kaybolmuş ruhlar gibiydiler. İç dünyaları, kırılğan bir kelebeğin kanatları arasında savrulan umutlar gibi hassastı. Pavyonun soğuk duvarları ve müşterilerin geçici ilgisi, onları daha da zayıf ve kırılğan hissettiriyordu. Sanki içlerindeki özgürlük arzusu, kısıtlı bir alanın içinde sıkışmış birer ruhun özlemi gibi sızlıyor, kırılğanlıkları, bir anlamda korunmaya muhtaç çocukların kırık oyuncakları gibi, yıpranmış ve yaralı haldeydi. İçlerindeki acılar, zamanla birlikte derinleşmiş ve bir melankoliye dönüşmüştü. Her bir nefes alışta, geçmişin hatıraları ve hayal kırıklıkları bir araya gelerek ruhlarında yankılanıyordu. Onlar, pavyonun içindeki karanlık dünyanın yitik

güzellikleriydi.

Sahte hayat hikayeleri ve gülüşleri, müşterileri yanıltıcı bir sisli aynanın içine çeken büyülü bir illüzyon gibiydi. Bu illüzyon, içlerindeki karmaşık duyguları ve gerçek kimliklerini ustalıkla örtterek, müşterilerin istedikleri imajı görmelerini sağlardı. Sisli aynanın yansıttığı görüntüler, gerçeği çarpıtarak ve güzelleştirerek, müşterilerin iç dünyalarına hitap ediyorlardı. Sahte hayat hikayeleri, müşterilerin duygusal açlığını doymak için birer hikâye kataloğuydu. İçerisinde yaratıcılığın ve dramatik detayların birleştiği bu hikayeler, müşterileri hayal dünyasına sürükler ve gerçek dünyanın yükünden geçici bir kaçış sağlardı. Gülüşleriyse, içerisinde neşe ve umut taşıyan güzellik dolu bir maskenin ardına saklanmıştı.

Ancak bu sisli ayna, içkilerin akıp gittiği ve hesabın giderek kabardığı bir dünyaya da açılan bir geçitti. İçerisindeki gerçeklikle uyuşmayan bu dünya, müşterileri hayal kırıklığına sürüklüyor ve anlamsız bir boşluğun içine çekiyordu. İçkilerin ardı arkası kesilmeyen akışı, müşterileri gerçeklikten koparıyor ve geçici bir sarhoşlukla yanıltıcı bir mutluluğun peşinden sürükleyebiliyordu. Bu sisli aynanın ardında hem müşterilerin hem de bu kadınların kayboluşu vardı. Çünkü her ikisi de gerçeklikten uzaklaşıp kendilerini bulmak yerine iç içe geçmiş bir karmaşanın içinde kayboluyorlardı.

-“Onlar sana göre karanlık bir labirentin içinde kaybolan bir gezginin umutsuz çabaları gibiydi tamam da ya sen” diye soruyordum bir yandan da kendime ? Her bir sözcük, yeni bir sorgulama ve hayal kırıklığı getiriyordu bir yandan. Evet ya ben? Belki de kendi içimde kaybolmuş, yönümü şaşırılmış, gerçek bir varoluşun çıkmaz sokaklarında yaşıyordum.

Elektro bağlamanın tellerinde yankılanan Ankara oyun havalarının ritmi, salonun her köşesini dolduruyordu. Müziğin coşkusu ve neşesi, içeride bulunan herkesin içinde bir yerlere dokunuyordu, belki de uzak bir geçmiş, belki de unutulmuş bir anıyı canlandırıyorlardı.

Bir süre sonra, başımı hafifçe döndürmeye başlayan içkinin etkisiyle, mekânın gürültüsü, ışıkları ve hareketliliği biraz fazla gelmeye başlamıştı. İçimde, burada daha fazla duramayacağımı hissetmeye başladım. Belki de vakti gelmişti, belki de alkolden dolayı hissettiğim huzursuzluk, belki de geceye dair bir doyumluktu bu.

Yeni bir günün ilk saatlerinde, masadan kalkmaya karar verdim. Sırtımdaki yükü atmak, gürültüden ve kalabalıktan bir an önce uzaklaşmak, sakin ve sessiz bir yere doğru adım atmak istiyordum. Şehrin bu gece hayatından, en azından bir süreliğine de olsa, kurtulmak, sessiz bir köşede nefes almak, belki de biraz başımı toplamak istiyordum.

Hayalini kurduğum yeni kitaplığım için kenara koyduğum paranın ciddi bir kısmını hesaba bırakırken, kendimi biraz suçlu hissetmiştim. Kitaplarıma bir ev olacak o ahşap sığınağı biraz daha ertelemiştim. Bir

kısmı, belki de en güzel kısmı, bu gecenin hızlı ve dönen ritmine karışıp gitmişti. Bu düşünce, beni dışarı attığında karşılaştığım karanlığın ağırlığını daha da derinleştirdi.

Kafa karışıklığı ve başımın hafifçe dönen ağrısı, sanki beni daha da yorgun ve bitkin bırakıyordu. Hangi yöne gideceğim konusunda bir fikrim yoktu. Adımlarım beni nereye götüreceğini bilmeden dolaşıyordum. Bir yandan da bir taksiye atlayıp eve dönme arzusu içimi kemiriyordu. Evim, yatağım, huzur ve sessizlik... Tüm bu karmaşadan, gürültüden ve belirsizlikten uzak, sadece yorgun bedenimi ve dönen başımı dinlendirebileceğim bir sığınaktı.

Bir anda kulaklarımda bir ses yankılandı...